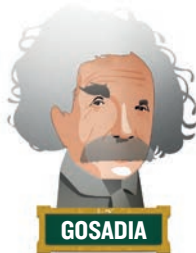

MODERNET

17 pèrdues irreparables

MODERNET

17 pèrdues irreparables

*A Montserrat Miarnau i Rosa Palomas,
dones imperdibles.*

Fanbooks

© 2016, Modernet de Merda

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u,

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Il·lustracions: 2016, Jordi Calvís i Burgués (Can Antaviana)

Primera edició: febrer del 2016

www.fanbooks.cat

Dipòsit legal: B. 220-2016

ISBN: 978-84-16297-68-9

Impressió: Liberdúplex

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

Pròleg	7
Primera pèrdua irreparable [de prestigi]	11
Segona pèrdua irreparable [de valors]	19
Tercera pèrdua irreparable [de gosadia]	31
Quarta pèrdua irreparable [de vellesa]	45
Cinquena pèrdua irreparable [d'innocència]	51
Sisena pèrdua irreparable [d'empatia]	67
Setena pèrdua irreparable [de seny]	83
Vuitena pèrdua irreparable [de fe]	99
Novena pèrdua irrecuperable [de futur]	115
Desena pèrdua irreparable [d'il·lusió]	125
Onzena pèrdua irreparable [de compromís]	135
Dotzena pèrdua irreparable [de cortesia]	145
Tretzena pèrdua irreparable [de realisme]	159
Catorzena pèrdua irreparable [d'estima]	169
Quinzena pèrdua irreparable [de sort]	181
Setzena pèrdua irreparable [de libertat]	193
Dissetena pèrdua irreparable [de diversitat]	209

Primera pèrdua irreparable [de prestigi]

*Una pèrdua de prestigi només podia ser apadrinada
per qui presideix el desprestigi. Ara tocava.*

Segurament un primer capítol no és l'escenari més propici per confessar les misèries que rodegen l'edició d'un títol literari, segurament crea un clima d'inseguretat i desconfiança entre el lector i l'escriptor que ni convé ni beneficia ningú, però la transcendència dels fets que he viscut aquests últims temps m'aboca a explicar-me amb una declaració sincera i carregada de valentia, encara que sigui prenent l'espai d'un primer capítol que hauria d'anar

destinat a relatar una primera història preciosa. Perquè els lectors no mereixeu que se us ocultí una informació que probablement us pertany, no mereixeu ser enganyats —també— quan us entregueu a la lectura. I, sincerament, jo no em veuria amb cor d'exigir-vos la lectura d'aquesta obra sense que tinguéssiu present on som i d'on venim.

No voldria en cap cas esverar-vos, amables lectors, ni crear una mala maror que entelés l'alegria que sol presidir l'inici d'un llibre pretesament distès, però tampoc seria just voler presentar en les pàgines successives un món d'imaginació alegre i despreocupada que fos aliè a una realitat que sobta per la seva duresa, per la seva crueltat. És evident que l'obra que teniu a les mans ha estat concebuda enmig d'un clima de bona harmonia personal i que en cada paràgraf hi han estat abocades les més bones intencions. Però així i tot, no sempre és fàcil controlar un entorn hostil, i les complicacions que la vida proposa als individus no sempre s'ajusten a les capacitats reals d'aquests individus per superar-les.

Mireu, necessito treure-m'ho de sobre de la manera més breu possible. Amb respecte i sense buscar falsos culpables. Permeteu-m'ho.

No tinc cap problema a reconèixer que l'error que ha provocat la difícil situació en què em trobo ha estat meu, només meu. No va ser una bona idea tractar irònicament l'espinesca temàtica religiosa en un dels relats que s'inclouen en aquesta obra plena d'obvietats. En més d'un, de fet. Tot i que des de l'editorial en cap moment se m'ha negat la possibilitat de parlar d'afers religiosos o de qualsevol

altre tema amb total llibertat —i des d'aquestes línies vull aprofitar l'ocasió per agrair-los el seu respecte i compromís—, el cert és que aquesta és una qüestió que no sempre és ben rebuda per alguns sectors de la població. Sovint, els sectors més sensibles o radicalitzats.

Ignorant aquesta premissa, possiblement a causa d'una actitud massa innocent i despreocupada, vaig creure de bona fe que tothom gaudiria sense cap mena de problema d'alguns relats sarcàstics portats al camp de l'espiritualitat i el fervor religiós. Però, vist en perspectiva, és cert que el nombre divers de religions que circulen actualment pel planeta és massa substancial per pretendre crear una realitat fictícia on només la doctrina catòlica mana dins del gènere, i és probable que haver basat algunes de les històries que s'expliquen en aquest llibre únicament en el cristianisme, deixant de banda totes les altres creences, hagi estat un punt agosarat i fins i tot despectiu.

Puc arribar a admetre la meva nul·la preocupació a l'hora de pensar en tal problemàtica, i voldria aprofitar aquestes ratlles també per disculpar-me d'antuvi amb tothom qui pugui sentir-se contrariat per trobar a faltar la seva pròpia religió enmig de la narració. Tot i així, em sobta i m'angoixa l'escàndol que ha acabat derivant de tot plegat. Un escàndol que està posant en risc la meua salut física i professional i que no ha estat atiat per una persona decebuda per tanta desconsideració vers les altres creences, sinó per un objecte tan suposadament inanimat com és una tecla d'un mediocre teclat d'ordinador. Una indigna tecla que m'ha arrabassat la felicitat personal,

professional i creativa. Una tecla que, en definitiva, m'ha fos l'existència.

Concretament, la protagonista de la rebel·lió és la lletra S del teclat que he estat utilitzant aquests mesos, que uns instants després d'haver complert amb el seu objectiu de completar les paraules en les quals se la necessitava va trencar el silenci per comunicar-me la seva indignació. Una indignació total i irrefrenable provocada per haver hagut de col·laborar en la formulació d'unes paraules, d'un text, que ella no compartia en absolut. I no ho compartia perquè es veu, segons he sabut posteriorment, que aquesta S és una de les més acèrrimes defensores i practicants de la doctrina hindú. Pensant en les seves fermes conviccions, va considerar que aquestes no li permetien acatar l'autoritat de l'escriptor en una situació tan abusiva per a ella, i va actuar en conseqüència comunicant-m'ho en un to força desagradable. Segons ella, fou una qüestió de principis, de dignitat personal, la que la dugué a actuar contundentment en contra meu.

Davant la meua negativa a fer-la desaparèixer de totes les paraules on no es trobés a gust, no va trigar gaire a fer-me saber que era un autèntic miserable i que ens veuríem les cares en un tribunal. En un tribunal, com si no hi hagués injustícies més dures i urgents en aquest país, com si els expedients no s'acumulessin sens fi en sòrdids despatxos. Però les meves paraules per convèncer-la d'arribar a un acord agradable per a les dues parts van ser inútils. Al cap de poques hores la denúncia ja quedava imposada formalment. En concret, una denúncia per coaccions

contràries a la llibertat d'expressió —causa inexistent, di-
ria— que ja fa setmanes que es troba encallada al Jutjat
de Primera Instància i Instrucció número 6 de Vilanova
i la Geltrú, dilatant l'agonia de l'acusat que us parla, que
percep com les seves forces per resistir tanta injustícia van
minvant diàriament.

Així que en aquests moments, sense poder amagar la
profunda tristesa que sento redactant aquestes dures pa-
raules, em trobo atrapat en un contenciós judicial que ja
m'ha esberlat mitja vida econòmica i personal i que no
sembla que hagi de concloure en un futur proper. La jus-
tícia és lenta, no us hi vulgueu trobar.

Si aquest fos l'únic entrebanc que he de digerir per a la
publicació d'aquesta obra, però, no en publicaria tots els
detalls en aquest primer capítol. No sóc d'aquesta mena.
Però la realitat és tossuda i insistent, i pocs dies després de
fer-se oficial el contenciós entre ambdues parts, la discuti-
ble valentia de la lletra S va barrejar-se amb la vergonyosa
picardia de la lletra M, que, sense pensar-s'ho dues vegades,
també va voler sumar-se a la festa judicial presentant
una denúncia al Jutjat de Primera Instància i Instrucció
número 15 de Barcelona contra la meva persona per as-
setjament sexual. En el text acusador, esperpèntic, la tecla
argumenta que el contacte que s'establia entre ella i jo
quan se l'exigia en un text anava més enllà del caire estric-
tament professional, i que la recreació de les meves mans
sobre la seva superfície era més que evident cada vegada
que se la requeria. Una acusació tan repugnant com falsa,
no cal dir-ho.

L'autor que us escriu, que ja us podeu imaginar el tràngol que viu ara mateix redactant aquestes línies, no se'n sap avenir, i només pot declarar la seva més absoluta innocència davant aquesta injusta acusació. És una barbaritat, un atemptat ètic. Considero que tocar les tecles per tal de traspasar les històries cap al món digital és un fet habitual i lògic, sempre que es faci des de la més profunda rigorositat, com és el cas, sense aprofitar els gairebé imperceptibles moments de contacte per intentar res més. A partir d'aquí, pretendre utilitzar aquesta acció quotidiana per aconseguir una sentència exemplar o una vulgar indemnització no té cap sentit i ho diu tot de la baixesa moral de segons quins personatges, més preocupats per guanyar un minut de glòria que per assolir un mínim prestigi en el seu sector.

Però cal fer el cor fort i tirar endavant. Puc prometre que, malgrat tot, d'ençà de l'esclat d'aquests casos m'esforço a somriure davant les adversitats i procuro viure la vida amb optimisme, aferrant-me al suport que rebo constantment per part de lectors com vosaltres, que llegiu aquestes línies amb una dosi d'empatia que valoro. Gràcies per ser-hi. Tot es torna més fàcil sabent que darrere la vergonya i la injustícia hi ha l'esperança compartida.

Perquè encara avui, amb l'obra feliçment publicada, passo per estones de solitud i reflexió en què tot se'm fa una muntanya. La situació, honestament, és complicada. Més encara quan ja es comencen a percebre pressions de dues tecles més (les distingides lletres W i Ñ), que, influenciades per les altres dues harpies, valoren fermament la

possibilitat de queixar-se de manera formal on faci falta de la seva gairebé nul·la presència i participació dins del llibre. I no ho negaré, és cert que la col·laboració d'aquestes dues tecles dins els diversos relats és pràcticament inexistent, però sempre he cregut que entra dins els paràmetres normals d'aquest tipus de lletres, i, sincerament, tampoc trobava necessari ni sa buscar de manera forçada paraules que fessin participar de manera equitativa totes les tecles per evitar problemes posteriors. Hauria estat ridícul i humiliant, tant o més que la posterior acusació.

Si s'acabés formulant una tercera denúncia per aquesta qüestió, aquest autor preveu un desastre anímic que difícilment podrà vèncer. Dues acusacions inversemblants podria arribar a gestionar-les. Tres, ja no. Seria un preu massa alt per una distracció literària que, sigui dit de passada, no mereix tot el patiment que impliquen aquestes agressions.

Però no cal tacar més la reputació d'aquest llibre ni del seu responsable. A l'espera de la ràpida resolució de tot plegat, l'únic que puc fer és agrair la confiança de l'editorial i dels lectors i demanar excuses per aquesta tristíssima primera impressió que res té a veure amb l'esperit de les històries que es presentaran a continuació. Oblideu ràpidament aquest espectacle i iniciu la lectura del segon capítol, de l'obra real, sense més dilacions. Entengueu, això sí, que per una qüestió moral, de dignitat professional, era la meua obligació fer públiques les complicades conseqüències que han acompanyat la publicació de l'obra, com també és el meu deure aprofitar aquest espai per donar les

gràcies al nou teclat, que s'ha ofert amablement a escriure aquest capítol inicial improvisat, ja que el teclat protagonista s'hi ha negat de manera categòrica per raons òbvies. Cal dir que la nova adquisició ha fet una feina admirable.

Us animo, doncs, a llegir les properes pàgines sense mostrar gaire rancúnia vers les lletres que hi veureu exposades, respectant en tot cas la seva feina i dedicació durant els instants feliços previs als conflictes, i valorant en tot moment la qualitat de les seves grafies.